

Prohlasme se menšinou!

Letos v létě jsem byl svědkem následující události. Zrenovovaná venkovská fara nabízející možnost celoročního ubytování, pronajala prostory vysokoškolským studentům. Překvapilo mne, že studenti (humanitního oboru!) začali po svém ubytování odstraňovat ze stěn pokojů předměty s křesťanskou tematikou, tedy křížky a obrázky svatých. Na můj dotaz, proč tak dělají, dostalo se mi následujícího vysvětlení: „Není naší povinností dívat se na symboly učení, se kterým jako ateisté nesouhlasíme. Církev nemá právo ovlivňovat nás během zdejšího pobytu náboženskou ideologií, kterou tyto předměty symbolizují. My máme nezadatelné právo na tyto předměty nehledět a církev má povinnost naše názory respektovat.“

Tato událost mne přenesla o pár měsíců zpět na Slovensko. Tam se sdělovací prostředky věnovaly sporu církevní mateřské školky s matkou, která do ní umístila svoje dítě. Žádala, aby řádové sestry, které ve školce pracují, nenosily řeholní šat, protože ona si nepřeje, aby její dítě muselo hledět na řeholní osoby. Ona má právo dát své dítě do kterékoliv školky, ale její dítě nemá povinnost být v tomto zařízení jakkoli, byť jen hábitem řeholnic, světonázorově ovlivňováno.

Vzpomínku na událost z oné farní ubytovny mi vrátil nedávno Evropský soud, který vyhověl stížnosti italské matky ohledně křížů v tamních školách. Naši studenti dokonce rozhodnutí Evropského soudu předběhli a pořádek si na oné faře udělali sami. Tušili asi, jak by to případně u soudu dopadlo.

Před několika týdny jsem slyšel o chystané stížnosti obyvatel malého městečka, kterým vadí nedělní hlas zvonu z věže tamního kostela. Proč oni, nevěřící, mají být rušeni právě v neděli ráno hlukem zvonu, který svolává do kostela jen věřící občany.

Nechci být podezírán z paranoického myšlení, ale prostým pozorováním událostí se domnívám, že v budoucnu to nebudou mít křesťané na našem kontinentu jednoduché. Stačí si přečíst reakce pisatelů na internetu, kteří se tam vyjadřují k církevním událostem, a můžeme si z tohoto vzorku odvodit naladění většinové společnosti vůči věřícím. Od ponižování přes ironizování až k urážkám. A že nejde jen o jev vázaný na českou kotlinu, potvrzují i reakce z jiných zemí. Rakousko, Německo nebo Anglie jsou toho dalším dokladem.

pokračování na straně 8

O lidské duši

Může být vůbec člověk opravdově šťastný na tomto světě? Má život člověka vůbec nějaký smysl? Tyto otázky si lidstvo kladlo od nepaměti a každý zdravě uvažující člověk by se s nimi dříve nebo později měl osobně setkat ve své mysli. Člověk ve svém životě poznává dobro, ale také zlo. Od dětství začíná postupně poznávat, že nemůže ovlivnit některé skutečnosti, které jsou jakoby dané. Proč se například narodil zrovna těmto rodičům, do této rodiny a ne u někoho jiného, proč přišel na svět právě v této historické době nebo proč musí člověk umírat a nejde to změnit alespoň pro mě? Zjišťujeme, že máme určité hranice, jsme nějak nutně omezeni v tom, co nelze změnit. Narozením vstoupíme do světa jakoby na scénu svého života a případně pozdější přání, aby k tomu nikdy nedošlo, není v naší moci zrealizovat a vrátit zpět. Už z těchto daností můžeme poznat, že žádný člověk není mírou sám sebe, ale přitom každý člověk zakouší touhu po překročení své omezené svobody a po naplnění něčím a Někým, co nás jakoby pozvedne, učiní skutečně svobodnými a plně šťastnými. Člověk na jedné straně poznává, že jeho svoboda je nějak podmíněna a na druhé straně tuší,

že by měl nutně dojít k plné svobodě, aby dosáhl pravého štěstí a lidství. Je to určité bytostné naplnění člověka, které nás nenechá na pokoji a ukazuje nám smysl naší existence, právě těžiště a naplnění našeho „já“ i celého lidstva, za hranicemi naší omezenosti. Naše bytostné naplnění je zacíleno k Někomu, kdo je sám mírou těchto omezení, k Pánovi našeho života, který nás osvobodí od sebe samých a naplní nás pokojem a štěstím.

Naše křesťanská víra nám ukazuje na Boha, který tvoří člověka „z prachu země“ a vdechuje mu život, povolává jej k plodnosti, přátelství se Sebou samým, a dokonce k Jeho podobě. Právě vdechnutím nesmrtelného života do stvořené hmoty nebo tvora, nám dobrotivý Bůh učinil možným budoucí podíl na Jeho věčném životě. Tak je člověk tvořen, Bůh mu vyměřuje počátek lidské existence, avšak s nesmrtelným zacílením. Vdechnutý princip člověka, který dává tělu živou podstatu, formuje člověka podle Božího obrazu, je nazýván nesmrtelnou duší. Nesmrtelná rozumová duše vytváří s tělem jednotu a je výbavou pro člověka, aby si uvědomoval sám sebe, Boha a jeho místo před Bohem.

Zjednodušeně bychom mohli říci, že lidská duše je jakýmsi prostorem mého „já“, mé osoby, mého vědomí, které je současně prostorem setkání s Bohem, místem, kde se rozhodujeme pro Boha nebo jej odmítáme, a podle toho Boží Duch přebývá nebo nepřebývá v nás. O duši bychom také v podobně analogickém smyslu mohli říci, že je komunikačním médiem mezi člověkem a Bohem. Protože udržuje tělo při životě a dává mu podstatnou formu v omezeném prostoru pozemského života, není mimo čas, ale současně má nesmrtnou dimenzi existence za hranice pozemského času a prostoru.

Zastavme se nyní krátce u toho, jak se vyvíjelo chápání lidské duše a vůbec celého člověka v základních etapách dějin lidského myšlení, ale také jaké bylo toto chápání v dějinách spásy a jak chápala a chápe lidskou duši církev.

STARÝ ZÁKON

Již ve Starém zákoně se obě dimenze člověka – tělesná i duchovní – hluboce prolínají a jsou v jednotě. Člověk je bytostí, která je schopná být otevřená, ale také vidí člověka v jeho negativní relaci vůči Bohu. Antropologické pojmy, kterými se vyjadřuje duševní nebo duchovní rozměr člověka jsou především „nefeš“ (dech, život) a „léb“ (srdce), ale na některých místech (*Nm*) je celá lidská osoba vyjádřena i slovem „bašár“ (tělo) a vlastní pojmenování Božího Ducha „ruach“ (dech, vítr) se vztahuje i k lidskému vztahu vůči Hospodinu (*Gn, Ex*). „Nefesh“, kromě vyjádření pro dech a život (*Gn 2,7*), označuje i části těla, jako je hrdlo a krk, což je možné interpretovat tak, že člověk je absolutně závislý a potřebuje dýchat. Aby byl živý, musí dýchat (*Dt, Oz*). Kniha Leviticus tímto pojmenováním označuje člověka v jeho integritě a také se tím vyjadřuje sídlo pocitů, emocí či stavů duše (*Ex, Job*). I dalším pojmem „Léb“ se poslední uvedené vyjadřuje a také je to místo, kde se člověk rozhoduje, kde je umístěn rozum a to, co je člověku nejnuitnější a známé jen Bohu. Podle Starého zákona je sídlem duše i krev (*Lv 17,14; Dt 12,23*). SZ tím vyjadřuje, že duše je v tomto pozemském putování vázaná na tělo. Někteří se domnívali, že při smrti člověka pak „umírá“ i duše (*Jr 5,9; Sd 16,30*) – „necht umře duše má“. Tento názor pak mohl ovlivnit i uvažování strany tzv. saduceů, kteří nevěřili ve věčný život. Duše předpokládá ve SZ tělo. Izraelec si nedokáže představit duši bez těla, jak si ji však snažil představit Řek. Ovšem o duchu, který z vůle Boží učinil člověka v živou duši, se v pobabylonském židovstvu věřilo, že se vrací k Bohu, který ho dal (*Kaz 12,7*). Naopak nic se nepraví o tom, zda a jak existuje samostatně. Pro SZ myšlení pak je rozhodující, že dárce a udržovatelem života je Hospodin. Na základě toho slovo Duch nabývalo významu Duch Boží a ve velice četných rčeních označovalo Boží věčnost a stvořitelskou svrchovanost na rozdíl od pomíjitelnosti a podřazenosti všeho stvořeného bytí, ano zvláště pak lidského, jež je proti duchu tělem – masem. Opět jinou linií jsou výpovědi, v nichž duchové označují nebožské či

dokonce protibožské, démonické bytosti – duchové nečistí. Viz např. *Mk 1,23; 3,11; 2,2; 7,25; 9,17*.

NOVÝ ZÁKON

V novozákonních evangeliích je vyjádřena niternost člověka a také místo rozhodování pro nebo proti Bohu, stejně jako ve Starém zákoně, pojmem „srdce“. Jiný výraz, který vyjadřuje dynamický aspekt rozhodování se a darování s lidskými pocity a zahrnujícího celého člověka, je „psyché“ (*anima*). Ten je také přesněji překládán jako „život“ nebo „duše“. Jak je to však, když řekneme, že nějaký člověk má Božího Ducha? Ve Starém zákoně přece na mnoha místech čteme, že nějaký člověk měl „Hospodina Ducha“ a v Novém zákoně často slyšíme, že nějaký člověk jednal nebo mluvil v síle Ducha svatého, Kristova Ducha, byl naplněn Duchem svatým, skrze něho promlouval Duch Otce apod. Je to Boží síla darovaná člověku a pak je člověk naplněný Boží mocí, díky níž může být člověk ve vztahu s Bohem.

Evangelia a novozákonní listy tento vitální princip vyjadřují termínem „pneuma“. V 1. listě sv. Pavla do Soluně (*1Sol 5,23*) se objevují tři aspekty lidské bytosti, které teologie nazývá „trichotomie“. Člověk je jednota těla, duše a ducha. Sv. Pavel používá celkem čtyři pojmy pro vyjádření celého člověka a Božího působení v něm. Pro sídlo rozhodování, svobody, pro lidskou osobu, používá již zmiňovaný výraz „psyché“, který je vždy uváděn v nějaké negativní relaci k pojmu „pneuma“. Takový člověk „homo psychicos“ nemá plnost Božího Ducha, i když je to živá bytost. Člověk se však ve svobodě může rozhodnout pro život s Bohem nebo proti Bohu. S tím úzce souvisí další, také již zmiňovaný, pojem „pneuma“. Mohli bychom říci, že je to Duch svatý, darovaný člověku nebo místo pro přítomnost Ducha svatého v člověku. Je to člověk, který se rozhodl pro život s Bohem a nechá se vést Duchem svatým, je Jím naplněn a vytváří Jeho chrám. Takového člověka také východní otcové nazývali „homo pneumaticos“, člověka žijícího v přátelství s Bohem. Sv. Pavel ještě používá další řecké pojmy „soma“ a „sarx“. Oba vyjadřují tělo, avšak první pojem „soma“ spíše znamená tělo ve své jednotě s dalšími aspekty člověka, vytvářející celistvou osobu, také jednotu celého lidstva, která dochází své plnosti v „Těle Kristově“ – církvi. Tento aspekt člověka je tedy spíše laděn pozitivně, zatímco druhý výraz „sarx“ představuje tělo nebo člověka křehkého, smrtelného, podrobeného hříchu.

Mohli bychom říci, že je to také člověk, který si chce stačit sám bez Boha. Domnívá se, že Boha nepotřebuje. Odmítá Božího Ducha a chce být sám sobě počátkem i cílem, principem a naplněním vlastní existence. Takový člověk je vlastně tím, kterého otcové nazývali „homo psychicos“. Duše člověka je tedy místem, schopností, rozumem i vůlí, osobou, kde se můžeme ve svobodě rozhodnout pro realizaci a naplnění našeho lidství silou Ducha svatého, nebo zůstaneme uzavřeni sami v sobě, budeme žít ve smrti, ve vlastní temnotě a nebudeme děti Božího království už zde

na zemi. Tento apel žít s Bohem, milovat jej a vždy se rozhodovat pro dobro, pro život z Ducha, je obsahem evangelíí a celého Nového zákona. Je však také obsahem a jádrem Starého zákona, který v Ježíši Kristu došel naplnění.

Pěkně to např. vyjadřuje úryvek z 5. knihy Mojžíšovy (*Dt 30,15n*): „Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo, když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po Jeho cestách a dbal Jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se... Jestliže se však tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, oznamuji vám dnes, že úplně zaniknete... Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebe i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení, vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo.“

V NZ je řada výroků, v nichž duch označuje vědomou stránku lidského žití (např. *Ř 1,9; 1K 2,11; 5,3nn*). Novozákonní použití slova duch tedy není úplně vyrovnané a stejnorodé, souhrnem však lze říci, že duch označuje ty skutečnosti, v nichž se Bůh zvláštním způsobem těsně setkává s člověkem a člověk s Bohem: Bůh se k člověku sklání, budí v něm nový život z víry a dává mu své dary. Člověk pak tyto dary přijímá a je jimi přetvářen – pak tedy dokáže žít z víry a díky nim je schopný vnímat sebe samého i svět ve světle Boží milosti. Zajímavé je použití slova z *1K 14,44nn*. Zde „duchové“ v plurálu označují duchovní obdarování, která se dostala jednotlivým křesťanům. O duchu démonické povahy zase mluví např. *Sk 5,16; 8,7; 16,16* a epištoly *Ř 11,8; 1K 2,12; Ef 2,2* aj.

Lidská duše tedy vytváří s tělem jednotu, pochází z dílny Boží, a je to tedy dar. My sami jsme darem od Boha. Duše charakterizuje život. Jsme živí, dýcháme, rosteme v čase, duše modeluje tělo člověka. Člověk je však také stvořen k tomu, aby se podobal Bohu. Je stvořen k obrazu a podobě s Bohem. Někteří řečtí otcové tento úryvek z 1. knihy Mojžíšovy překládají: podle obrazu k Boží podobě. Duše člověka je tedy povolána k daleko vyššímu životu a tím je nadpřirozený život v Bohu a s Bohem. Člověk je naplněný Božím Duchem, žije v milosti posvěcující, podobá se Bohu, a tak má v sobě pravý Život. Žije sice zde na zemi, ve smrtelném těle, ale díky Ježíši Kristu má naději, že i jeho tělo bude proměněno Duchem svatým. Duch Boží, který bude naplňovat spasenou duši, vzkřísí jednou i naše těla, promění je a připodobní je k Božímu životu. Člověk však už zde na zemi může žít v nenaplněné realitě Božího království a může žít „předchut“ nebeského království. Je to ono dnes tolik frekventované: „už ano a ještě ne“.

Pokračování příště

O. Petr Klimeš

Slovo života

leden 2010

„Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem.“
(*Zj 21,3*)

Ve dnech 18. až 25. ledna se v mnohých částech světa slaví týden modliteb za jednotu křesťanů, jinde slavených o Letnicích. Chiara komentovala biblický verš vybíraný každoročně k této příležitosti pomocí Slova života daného měsíce. Téma zvolené pro letošní týden modliteb za jednotu křesťanů je: „Vy jste jeho svědky.“ (*Lk 24,48*). Aby se nám dařilo je lépe žít, předkládáme následující Chiařin text jako naléhavou připomínku, že my křesťané máme svědčit o Boží přítomnosti ve světě.

„Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem.“
(*Zj 21,3*)

Boží slovo tohoto měsíce se na nás obrací s výzvou. Chceme-li patřit k jeho lidu, měli bychom Bohu umožnit, aby žil mezi námi.

Jak toho dosáhnout? Co máme dělat, abychom mohli již na této zemi zakoušet alespoň předchut té nekonečné radosti pramenící z „patření na Boha“?

Právě to nám Ježíš zjevil, v tom spočívá smysl jeho příchodu. Přišel, aby s námi sdílel život lásky mezi ním a Otcem, abychom jej mohli prožívat i my. Jako křesťané můžeme již nyní žít tuto větu evangelia a mít tak Boha přítomného mezi námi. Církevní otcové tvrdí, že k tomu, aby byl Bůh mezi námi, musí být splněny určité podmínky. Podle svatého Basila je touto podmínkou život podle Boží vůle, podle Jana Zlatoustého to znamená milovat tak, jako miloval Ježíš, podle svatého Teodora Studity je potřebná vzájemná láska, Origenes zdůrazňoval soulad myšlení a citů, nutný k dosažení shody, která „sjednocuje a obsahuje Božího Syna“.

V Ježíšově učení je obsažen návod, který pomáhá k tomu, aby Bůh přebýval mezi námi: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.“ (*Jan 13,34*) Vzájemná láska je klíčem k Boží přítomnosti. „Když se navzájem milujeme, Bůh zůstává v nás“ (*1Jan 4,12*), protože, jak říká Ježíš: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (*Mt 18,20*)

„Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem.“

Není proto tak vzdálený a nedosažitelný den, kdy se naplní všechny přísliby Starého zákona: „Můj příbytek bude mezi nimi a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem.“ (*Ez 37,27*)

Vše se již uskutečňuje v Ježíši, který – nezávisle na své historické existenci – zůstává přítomný mezi lidmi, žijícími podle nového zákona vzájemné lásky. Zákona, který z nich vytváří jeden lid, lid Boží.

Toto Slovo života je tedy zvláště pro křesťany naléhavou výzvou, abychom vzájemnou láskou svědčili o Boží přítomnosti. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ (Jan 13,35) Takto žité nové přikázání je předpokladem Ježíšovy přítomnosti mezi lidmi.

Ničeho bychom nedosáhli, kdybychom neměli záruku jeho přítomnosti, dávající smysl nadpřirozenému bratrství, které Ježíš přinesl na zem pro celé lidstvo.

„Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem.“

Na nás křesťanech je, abychom ukázali světu obraz jeho jediného lidu, tvořeného všemi etniky, rasami a kulturami, lidmi malými i velkými, nemocnými i zdravými. Obraz jednoho jediného národa, o kterém lze po vzoru prvních křesťanů prohlásit: „Podívejte, jak se milují, jsou ochotni dát život jeden za druhého.“

Tento „zázrak“ lidstvo očekává, aby mělo ještě naději. Je to nezbytný příspěvek k rozvoji ekumenismu, k cestě k plné a viditelné jednotě křesťanů. Tento „zázrak“ je v našich možnostech. Lépe řečeno v možnostech toho, jenž přebývá uprostřed svého lidu sjednoceného láskou a může změnit úděl světa tím, že přivede celé lidstvo k jednotě.

Chiara Lubichová

O hnutí fokoláre

Klíč k pochopení způsobu života Hnutí fokoláre je v jeho samotných začátcích. Jako se Chiara Lubichová a její přítelkyně snažily odpovědět na potřebu doby – zůstat v rozbombardovaném městě a být nablízku těm, kteří nejvíc potřebovali pomoc – podobným způsobem se celé Hnutí vždy znovu a znovu otevírá pro každý přítomný okamžik.

Organismus, ne organizace

Chiara Lubichová neměla nikdy v plánu zakládat nějakou organizaci: „Na organizační otázky jsme nemyslely. Když počet mých prvních družek vzrostl a nevešly jsme se do jednoho domku, hledal se další a tak to šlo dál. Byl tu však Někdo jiný, kdo vše řídil. Byl zde Duch svatý, který věděl, jaké dílo má postupem let budovat.“ Organizaci si zkrátka vytvářel sám život. Na druhé straně je pravda, že tato „organizace“ vždy stála na velmi jednoduchých základech. Spočívá na přirozeném modelu – život na způsob rodiny. Však také odtud pochází i jedno z pojmenování Hnutí. Italsky „focolare“ znamená rodinný krb, ohniště.

Hnutí ovšem používá názvy dva. Tím druhým je „Opera di Maria“, Dílo Mariino. Název vychází z této myšlenky: jako se Ježíš narodil z Panny Marie, tak i jeho „narození“ mezi členy Hnutí je dílem Mariiným, protože se snaží svým životem napodobovat Mariin život a tak vytvářet podmínky pro Kristův zrod uprostřed nich. Není bez zajímavosti, že dříve než byly položeny základy Hnutí, dříve než

vypukla 2. světová válka, dříve než mohl kdokoliv tušit, že Hnutí vůbec vznikne, už mnohem dříve zde byla jasná vize. Chiara Lubichová to popisuje takto: „Byla jsem ve svatyni Panny Marie v Loretu. ...Neměla jsem čas se ptát, zda je či není historicky doloženo, že je to domek, v němž se bydlela Svatá rodina... začala jsem meditovat o všem, co se zde mohlo odehrát: o andělském zvěstování Panně Marii, o životě oněch tří osob, Ježíše, Marie a Josefa. Loretánský dům odhalil mému srdci něco tajemného, avšak určitého... cestu, která se později zkonkretizovala podle vzoru Svaté rodiny v soužití lidí žijících v panenství i v manželství, kteří se plně – i když odlišným způsobem – darují Bohu. A to je fokoláre.“

Charita informuje

**Výsledek Tříkrálové sbírky
ve Valašském Meziříčí**

Milí farníci, letošní výsledek jubilejní desáté Tříkrálové sbírky ve Valašském Meziříčí nás velmi příjemně překvapil. Nejenže jsme pro potřebné lidi, pro přímou a humanitární pomoc a další prospěšné projekty letos získali částku větší oproti loňskému roku 2009, ale také jsme naštěstí zvládli nástrahy počasí. Potýkali jsme se s opravdu velmi nepříznivým počasím, které nás zasáhlo ve finální fázi přípravy celé sbírky a také při sobotním koledování, kdy se vedoucí skupinek děti brodily vysokou vrstvou sněhu a na některých místech zase byla velmi nepříjemná ledovka. Jen díky maximálnímu úsilí všech se podařilo všechno tak, že nakonec koledování ve stanoveném termínu proběhlo bez větších problémů a velmi úspěšně. **Výsledek TKS 2010 v regionu působnosti Charity Valašské Meziříčí je pro letošní rok 607 651 Kč (z toho ve Valašském Meziříčí 381 663 Kč).** To znamená, že oproti loňsku je celková částka vyšší o 41 516 Kč. Charita Valašské Meziříčí obdrží dle stanov České katolické Charity 53 % celkové částky. Z těchto 53 % budeme smysluplně podporovat rodiny a pomáhat lidem v nouzi, dále rozvineme charitní dílo na Ukrajině, ve spolupráci s armádou ČR podpoříme také obnovu provincie Logar v Afghánistánu a prostředky také poputují do dalších etap rekonstrukcí našich zařízení - Azylového domu pro matky s dětmi a Denního centra pro lidi bez přístřeší.

V jednotlivých pokladničkách se nacházely eurocenty různých hodnot – například 70 eurocentů, 20 eurocentů, 10 eurocentů, 5 eurocentů. Dále jsme v jedné z pokladniček našli eura – 4 eura a 3 eura, rybí šupinu pro štěstí, tenkou větší baterku do kalkulačky velmi snadno zaměnitelnou s pětikorunovou mincí, dále jsme našli dvakrát 10 Kčs z dob 1990-1991, britskou měnu 2 pence a jeden padesátník.

Nejvyšší platné platidlo byly dvoutisícovky, výjimkou vůbec nebyly tisícikoruny a mnoho pětisetkorunových

bankovek. Suverénně nejvíce bylo dvacetikorun, těch jsme napočítali přes tři tisíce. Výsledek v okolních obcích jsme počítali v následujících dnech po domluvě s tamními koordinátory a obecními úřady. Údaje jsou následující:

Branky 18 126 Kč, Choryně 14 798 Kč, Kelč 62 895 Kč, Kladeruby 12 441 Kč, Kunovice 20 213 Kč, Lešná 60 252 Kč, Loučka 19 155 Kč, Podolí 4 627 Kč, Police 13 481 Kč.

Velmi podrobné výsledky letošní tříkrálové sbírky jsou vyvěšeny na nástěnce Charity v kostele. Pokud máte, milí farníci, někdo z Vás zájem, můžeme Vám podrobné výsledky a také fotografie zaslat elektronickou poštou – napište prosím na náš e-mail valmez@charita.cz Ve velmi brzké době se také objeví všechny fotografie z letošní sbírky na našich internetových stránkách www.valmez.caritas.cz v odkazu fotogalerie.

Poděkování

Chtěli bychom srdečně poděkovat především těm, bez kterých bychom takový krásný výsledek nemohli prezentovat – totiž všem, kteří přispěli jakoukoliv částkou. Dále těm, kteří jakkoliv připojili ruku k dobrému dílu, aby se sbírka podařila (farnost, velmi nám ochotně pomohl pan farář Pavel Stefan, samotní vedoucí, koledující děti), tiskovému mluvčímu města Valašské Meziříčí panu Benešovi za propagaci sbírky v regionálních médiích, vedení městského úřadu a paní Marii Haluzové za ochotu při administraci a poskytnutí zázemí pro koledníčky a počítající osoby, též obecním úřadům v okolních obcích, sponzorům za příjemné občerstvení pro děti a vedoucí. Dík patří také hlavním koordinátorům sbírky – zejména Janě Trusinové, Petru Vránovi a rovněž ředitelce Charity Valašské Meziříčí Zdislavě Odstrčilové.

Petr Liška

ZŠ Salvátor

Dne 4. ledna se celá naše škola opět sešla mezi školními lavicemi. Všichni odpočinutí po vánočních prázdninách a žáci připravení ještě udělat vše pro to, aby jejich pololetní vysvědčení bylo co nejlepší. Ať jim jejich píle přinese co nejlepší výsledky.

V úterý 12. ledna na vsetínském Lapači proběhlo okresní kolo ve florbalu žáků 7. tříd – Florbal Cup. Soutěž probíhala ve dvou kategoriích. Naši sedmáci se umístili v kategorii „A“ na pěkném 4. místě. Blahopřejeme.

V pátek 29. ledna 2010 od 8 – 17 h proběhne na naší ZŠ Salvátor zápis dětí do 1. třídy. Všichni se moc těšíme na budoucí prvňáčky, ale nejvíce jejich paní učitelka Žaneta Bezděková. Přijďte mezi nás, prvňáčci. Bude se vám u nás líbit.

Tradičně v únoru má své pevné místo mezi akcemi školy karneval. V pátek 12. února 2010 od 14.30 – 17.00 hodin bude patřit kulturní zařízení v Hrachovci maskám. Těšíme se na všechny naše děti i jejich doprovod, budeme soutěžit, hrát si i tančit.

I letos se mohou naši sedmáci těšit na lyžařský kurs. Pod vedením paní učitelky Vodákové se pojedje od 10.–17. února 2010 (kromě pá, so, ne) lyžovat do Karolinky. Hlavně ať mají dostatek sněhu.

Studijní úspěchy žáků církevní školy

Již od roku 2000 organizuje OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj) mezinárodní výzkum PISA (Programme for International Student Assessment), ve kterém se porovnávají oblasti čtenářské, matematické a přírodovědné gramotnosti patnáctiletých žáků. Výsledkům tohoto výzkumu je věnována ve světě velká pozornost. Jeho výsledky vypovídají o tom, jak úspěšní jsou žáci jednotlivých škol v mezinárodním srovnání. Jedná se zejména o testování znalostí a dovedností, důležitých v běžném uplatnění na evropském pracovním trhu. Součástí testu je i dotazník, který zkoumá vztah žáků (i učitelů!) ke škole, k výuce, rodinné zázemí i plány žáků do budoucna.

V roce 2009 se do výzkumu zapojilo 291 českých základních a středních škol a odpovídajících ročníků víceletých gymnázií. Z těchto 291 škol obsadila ZŠ Salvátor šesté místo v oblasti čtenářské gramotnosti. Velmi hezké je i nadprůměrné umístění v matematice a 5. místo v přírodovědné gramotnosti (ze vzorku žáků ze 134 ZŠ).

Více na www.zs-salvator.cz

Lenka Adámková

Benefiční koncert ZŠ Salvátor

V pondělí 14. prosince 2009 proběhl v prostorách Věžeňské kaple zámku Žerotínů ve Valašském Meziříčí benefiční koncert žáků ZŠ Salvátor, jehož výtěžek byl určen na studium indické dívky jménem Vinita Lobo, je to již druhá indická dívka, kterou škola od roku 2002 podporuje v rámci projektu „Adopce na dálku“.

Adventní podvečer byl zahájen recitací žáků školy Barbory Perutkové a Ladislava Haikera, dále zazněly barokní a renesanční skladby pro flétnu v podání Komorního orchestru ZUŠ pod vedením paní učitelky Staňové, adventní písně v podání žáků II. stupně ZŠ Salvátor pod vedením pana učitele Maliňáka a celý koncert byl završen vystoupením pěveckých sborů Broučci a Lentilky pod vedením paní učitelky Bezděkové.

Kromě vystoupení si žáci školy připravili i drobné výrobky, jejichž koupí mohli návštěvníci rovněž přispět na další vzdělání adoptované dívky Vinity.

Pro diváky, kteří zcela zaplnili věžeňskou kapli, byl tento koncert nejen krásným zážitkem, ale i připomenutím, že jsou stále lidé, kteří potřebují naší pomoc. A tak si z tohoto koncertu odnášíme nejen zážitky kulturní, ale díky žákům ZŠ Salvátor i dobrý pocit z toho, že jsme mohli pomoci někomu, kdo je oproti nám znevýhodněn.

Tereza Ševčíková

z koncertu v Zámecké kapli – na dirigenta musí všichni řádně vidět

Čtete Bibli?

Pokud ano, pak jistě z vlastní zkušenosti víte, že to není snadná četba, a že se neobejde bez stálého a vytrvalého hledání toho, co nám vlastně chce Duch Svatý tím, či oním biblickým textem říci. Dobrým pomocníkem pro ty, kdo se o takové hledání snaží, může být kniha františkánského kněze Richarda Rohra s názvem „Skryté věci“, s podtitulem „Písmo jako spiritualita“, která vyšla v loňském roce v nakladatelství Cesta Brno. Nebojte se, není to žádné vědecké ani biblistické bádání. Je to kniha o „putování do Božího tajemství po trajektorii, která – jak říká autor – spojuje v Bibli průlomová místa zjevení Ducha“. Pokud se po této trajektorii spolu s Richardem Rohrem vydáte, určitě objevíte z Božího tajemství mnoho nového, protože – cituji: „tajemství, to není něco nepochopitelného, ale něco, co je nekonečně poznatelné, co je mnohovrstevné a těhotné smyslem a neumožňuje dojít ke konečnému závěru nebo řešení“.

Bible nás má vést ke sjednocení s Bohem. Následující ukázka naznačuje, že k tomu je třeba, abychom se zbavili i některých vžitých nebo tradičních představ, které obraz Boha zkreslují. I o nich se Rohrově knize dozvíte.

Chtěl bych uvést tři symboly nebo ukazatele pozvání ke spojení s Bohem. Jsou jako malé praporky ukazující cestu celou Bibli. Umožní vám číst její text s mnohem větším zaujetím, podle toho, jak je budete objeovat. Uvedu jenom

několik hlavních příkladů, ale v Bibli, zvláště v žalmech, jich najdeme mnohem více.

Za prvé: symbolem neustálého a laskavého Božího volání ke společenství s ním, s Bohem, který proudí směrem k nám, s Bohem, který si nás vyvolil dávno před tím, než jsme si ho vyvolili my, je voda.

Pokusme se tento symbol sledovat!

Nabízí se nám Rudé moře, voda ze skály na poušti, pramen, kterým se stává sám chrám. Je tu ono klíčové překročení Jordánu, které Jan Křtitel zapracuje do svého křestního iniciačního obřadu, je tu voda, vytékající z Kristova boku, Ježíš, který sám o sobě mluví jako o živé vodě, živá voda, kterou Ježíš nabízí samaritánské ženě u studny.

Voda je téměř vždy pozváním k oné subtilní náboženské zkušenosti, kdy touha prostě zvítězí nad vámi a vaše mysl a srdce se poprvé otevrou. Kdy se vás zmocní ono tušení, že je tu něco víc, a kdy si najednou, v jednom okamžiku uvědomíte, že všechno je mnohem větší zevnitř než zvenku.

Mnoho středověkých mystiků, především žen, mluví o Bohu jako o Bohu, který proudí k nim a „skrze ně“ (Matylda z Magdeburku, Juliana z Norwiche, Hildegarda z Bingen, Terezie z Avily). Pro křesťany se tento proud stává skutečným trojičním prouděním Božího života v nás, skrze nás, s námi, pro nás – a to obvykle i přesto, že jsme taková, jací jsme. Zakoušíme, že jsme uznáváni a obšťastňováni, že se s námi nemanipuluje, že nemusíme ničeho dosahovat.

Druhým symbolem je krev. Krev vždycky symbolizuje proměňující zkušenost, umírání, které proběhne dříve, než

zemřeme, a o kterém mluví mnohá náboženství. Nutnou cenou za nové je vždycky smrt starého. Náboženství se nikdy nebojí mluvit o krvácení, umírání, odkládání nepotřebných zavazadel, o vzdávání se všeho. A to je vždycky bolestné.

Většina mužských iniciačních rituálů vychází z toho, že je zapotřebí, aby mladý muž, kterému se nechce umírat, „pochopil“ nutnost vzdání se všeho. Tekoucí krev je zkušenost, kterou nemáme příliš rádi a chceme se jí vyhnout, ale musí k ní dojít. Je obrazem smrti falešného já, smrti iluzí, na kterých jsme se stali závislími.

Hebrejské Písmo je plné obrazů krvavých obětí. Jsou v něm časté zápalné oběti, paschátní beránek, který musí být zabit, a samozřejmě mnoho chrámových obětí. V Ježíšově době bylo devadesát procent ekonomiky města Jeruzaléma spojeno s dopravou, chovem, krmením a zabíjením obětních zvířat a s odstraňováním jejich mrtvých těl z chrámu. O velkých svátečních dnech byly v chrámě zabíjeny desetitisíce koz, býčků a jalovic (*1 Král 8,63*).

To jsme ovšem nikdy detailně ve svých zdravotně nezávadných knihách o biblických dějinách neukázali, protože je to pro nás příliš neuvěřitelné. Být totiž knězem nebo levitou znamenalo současně být i řezníkem. Náročného a vzdáleného Boha je, zdá se, vždycky potřeba ukonejšit krví, což bohužel vedlo k našemu velmi omezenému pochopení toho, co bylo později vyjádřeno v učení o „zadostiučinění“. Nedovedli jsme si totiž představit nebo zobrazit milujícího Boha, aniž by to bylo doprovázeno proléváním krve z Boží strany (tak hluboko zasahuje archetypální symbolismus). Jak to vyplývá z dualistického učení, udělali jsme z ukřižování výkupnou oběť za hříchy, místo toho, aby nám zjevovalo věčnou podstatu Božího srdce, z něhož k nám vytéká krev a voda (*Jan 19,34*).

Když Ježíš přichází do chrámu a převrátí tam všechny stoly, ve skutečnosti tím zpochybňuje celý systém obětního náboženství (viz list Židům). Ježíš „jednou provždycky“ říká, že krvavá oběť skončila. Konec konců, lidské a zvířecí oběti i hrdinské sebeobětování jsou jenom zástupnými náhražkami za to, co obětovat nechceme – naše falešné já, naše ego, naše iluze. Tato oběť je totiž pro nás vždycky zkušeností smrti, zvláště pokud jsme ve svém světě iluzí třicet let žili.

Když se vracíme do dějin náboženství, zjišťujeme, že zhruba do Abrahámovy doby docházelo na všech kontinentech k lidským obětem. Dosud nacházíme ostatky těl malých holčiček, které byly obětovány v Jižní Americe. Všude se lidé domnívali, že by nás Bůh nemohl milovat, pokud bychom mu nedali, co máme nejlepšího a nejskvělejšího, svého nejstaršího syna nebo svoje panenské dcery.

Někdo musel být darován Bohu, protože lidé byli obecně přesvědčeni, že Bůh není na naší straně. Pokud toto nevíme, nepochopíme, jak Ježíš změnil celé dějiny náboženství. Symbolem je ovšem Bůh, který prolévá svoji krev, aby se k nám přiblížil po tisíciletích, kdy lidstvo prolévalo svoji krev, aby se dostalo k Bohu! Ježíš obrátil směr tohoto děsivého procesu, pro ty, kdo chtěli porozumět symbolům. Konec konců, řecké slovo sym-ballein, z něhož naše slovo

symbol pochází, v řečtině znamená „dát dohromady“ dvě různé věci tak, abychom viděli jejich podobnost a měli přístup k většímu celku.

Dokud si budeme myslet, že Bůh potřebuje fyzickou krev nebo sentimentální sebeobětování, a ne „obřezané srdce“ (*Dt 10,16*), které právě krev skutečně symbolizuje, bude se většina z nás nadále stavět k tomuto znamení s odporem a nepřijetím.

Třetí a poslední symbol, který je třeba v Bibli hledat je chléb. Tento symbol vyjadřuje pozitivní, sytící úroveň náboženství. Začíná manou, zázračným pokrmem, který Bůh poskytoval během cesty pouště (*Ex 16*). Následuje velmi mnoho dalších obrazů, kdy je pokrm poskytován prorokům, vdovám a dokonce i Davidovi a jeho vojsku. Vede nás k životodárné síle a intimitě, ne jenom k uspokojování naší potřeby bezpečí nebo určitého postavení. Zdá se, že symboly potravy a především chleba jsou používány k vyjádření naplnění a úplného uspokojení v Bohu. Je to Bůh, který nás krmí, který se stará o naše velmi pozemské a bezprostřední potřeby „každodenního chleba“. Bůh nám nabízí hojnost. V náboženství založeném jenom na strachu, kterému často říkám náboženství „požárního pojištění“, to nenajdeme.

V Novém zákoně máme několik příběhů o tom, jak Ježíš nasytil velký zástup lidí, o lámání chleba na cestě do Emauz, o snídani na břehu jezera a samozřejmě především o tom, co nazýváme „Poslední večeří“. Toto jídlo, uvedené slovy „to čiňte na mou památku“ se stává eucharistií, ústřední svátostí křesťanství.

Máme tedy tři symboly: vodu – první pozvání k vnitřnímu životu ve sjednocení s Bohem, pak krev, která symbolizuje obtížnost a cenu tohoto sjednocení, a nakonec chléb, kterým se toto sjednocení stále sytí. Když budeme hledat tato tři znamení v biblickém textu, uvidíme, že nás vybízejí k hlubšímu sjednocení s Bohem, který nás neustále volá, který před nás klade výzvy a zároveň nabízí útěchu. Poskytují nám pozitivní body dotyku s tajemstvím, které se zde snažíme objevit.

Biblické zjevení nás vede v podstatě k velmi odlišnému vědomí, obnovenému „já“, „transplantované identitě“. Text nás pomalu a postupně zve k velmi rozdílnému vnímání toho, kým jsme. Nepatříme sami sobě! Přesunujeme se od malého já k onomu velkému Já. Svatý Pavel to dobře znal. Říká: „Už nežiju já svůj život, ale život Kristův, který žije ve mně“ (*Gal 2,20*). Na své duchovní cestě dojdeme jednoho dne k poznání, že nežijeme jenom svůj život. Uvědomíme si, že v nás a skrze nás žije někdo Druhý, že jsme součástí mnohem většího tajemství. Uvědomíme si, že jsme jenom kapka ve velkém oceánu, a to, co se odehrává v oceánu, se odehrává i v nás.

Je jenom jedno, co musíme s jistotou vědět: „Kdo jsem já?“ nebo jinak formulováno: „Kde přebývám? Jsem s Kristem skrytý v Bohu“ v každé části svého života. Nesu v sobě tajemství utrpení lidstva, jeho skličující zraněnost, ale nesu v sobě i pravou Boží slávu a „účastním se na Boží přirozenosti“ (*2 Petr 1,4*).

Jaromír Mikušek

Prohlasme se menšinou!

pokračování ze strany 1

Nejsem ani trochu nakloněn názorům některých našich církevních otců, že český národ není zas tak moc ateistický, kteří to dokladují číslu o počtu pokřtěných občanů či počtem účastníků na půlnočních bohoslužbách.

Nefandím ani verzi o tzv. „plaše zbožných křesťanech“, kteří prý jimi jsou, aniž to vůbec tuší. Vycházejí ze součtu pokřtěných a plaše zbožných, zdá se mi, pokud jde o jednání církve se světskými orgány, nešťastné.

Osobně vycházím z reálných čísel. Z počtů tzv. účastníků nedělních bohoslužeb. Ta ukazují, že návštěvnost se pohybuje podle regionů, ale v průměru vychází na Českou republiku 4 (slovy čtyři) procenta. Toto číslo mi silně připomíná údaj o počtu homosexuálních osob. Pokud jde o statistiku - a o ni se opírá kdejaké rozhodování kompetentních míst - patříme tedy mezi menšiny.

Z tohoto důvodu se domnívám, že by nebylo od věci, aby Česká biskupská konference prohlásila katolickou církev v ČR za menšinu a žádala, aby se její existenci nevěnovalo už jen ministerstvo kultury, ale také ministerstvo pro menšiny a lidská práva. Potom bychom možná dosáhli toho, že na farách mohou viset obrazy katolických světců, v církevních školkách mohou řeholnice nosit hábit a ve vsích může v neděli zvonit zvon. Potažmo by nás jistě (coby menšinu) respektoval i Evropský soud pro lidská práva.

Max Kašparů na www.christnet.cz

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Libuše Smahelová
Erik Pavel Pernický

Anna Vachutková

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Marie Janošová *30. 11. 1926 †15. 12. 2009, Podlesí 153
Václav Podzemný *21. 9. 1950 †17. 12. 2009, Obora 552
Josef Rýdl *17. 6. 1922 †20. 12. 2009, Poličná 118
Stanislav Tomeček *4. 5. 1946 †20. 12. 2009, Bynina 167
Františka Místecká *4. 2. 1929 †23. 12. 2009, U nemocnice 876
Josef Vrvecký *7. 2. 1945 †23. 12. 2009, Poličná 179
František Černoch *12. 9. 1919 †23. 12. 2009, Poličná 163
Zdeňka Orlová *21. 10. 1926 †25. 12. 2009, U vodojemu 1228
Lidja Stadlesová *15. 1. 1929 †28. 12. 2009, M. Alše 587
Jan Neuman *10. 12. 1950 †29. 12. 2009, Hulince 543/8
Josef Razsdík *22. 2. 1922 †31. 12. 2009, Třebízského 15
Marie Šimčíková *27. 11. 1908 †31. 12. 2009, Poličná 60
Božena Parolková *25. 11. 1917 †4. 1. 2010, Tolstého 1138
Anežka Stará *4. 2. 1920 †4. 1. 2010, Svěrákova 22
František Žák *30. 8. 1946 †6. 1. 2010, Jasenice 65
Rostislav Vanduch *3. 4. 1938 †7. 1. 2010, Poličná 351

Mariánské informace

• V úterý 9. února 2010 je plánováno další oblastní setkání Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů. Začátek přípravné části v 15.00 hodin, v 16.00 hodin modlitba svatého růžence, následuje přednáška P. Pavla Dokládala a v 18.00 hodin mše svatá s obnovou zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Všichni jsou zváni.

• Přijímám přihlášky na letošní pouť Fatimského apoštolátu do Medžugorje ve dnech 13. – 19. září 2010.

• 13. května 2000 blahořečil ve Fatimě Svatý otec Jan Pavel II. fatimské děti Františka a Hyacintu při své jediné pastorační návštěvě mimo Vatikán v Jubilejním roce 2 000. Očekáváme s nadějí, že při letošní návštěvě Fatimy Svatý otec Benedikt XVI. tyto děti prohlásí 13. května 2010 za svaté. Proto přikládám oficiální modlitbu za jejich svatořečení:

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý! V úctě se Ti klaním a děkuji Ti za zjevení Nejsvětější Panny Fatimské. Pro nekonečné zásluhy Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a prostřednictvím Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím, bude-li to ke Tvé cti a slávě a k spáse duší, abys blahoslovené pastýřské děti Františka a Hyacintu před celou církví oslavil a udělil na jejich přímluvu milost, o niž Tě prosím. Amen.

Otče náš... Zdrávas Maria... Sláva Otci...

Václav Chládek

Tříkrálové koledování

Vydala jsem se na cestu s Hankou, Andreou a Karolínkou brzy zrána v zasněžené místní části Bynina.

Hned na počátku nám vyšla vstříc rodina s dárky pro koledníčky. Přijímali nás téměř všude velmi upřímně a říkali, že se na nás už dávno těšili a připravovali se. Na dveře i do srdcí jsme psali radostnou zprávu o Bohu, že k nám na zem sestoupil, abychom s Ním započali nový rok 2010.

Přáli jsme si, abychom se v příštím roce společně opět setkali.

Děkuji všem, kteří se za nás modlili. Díky Bohu jsme zvládli Tříkrálové koledování ve zdraví.

Veronika Jedelská

Archivní čísla Života farností od samotného počátku, tedy od roku 1993 je možné nalézt na adrese:

<ftp://box.abidesign.cz>

Odkaz bude doplněn i na webových stránkách farnosti.

Život farností číslo 1, ročník XVII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jití Dřímál.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 3. neděli v mezidobí, 24. ledna 2010.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>